

LBRIS

We know
books

DE ACEEAȘI AUTOARE:
FIICA ZEITEI LUNII

SUE LYNN TAN

INIMA RĂZBOINICULUI SOARELUI

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA *REGATUL CELEST*

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

LBRIS

We know
books

PARTEA
I

Noaptea învăluia cerul în întuneric, întinzând umbre pe pământ. Pentru muritori, era vremea odihnei, dar, pe lună, munca noastră abia începea. Flăcări albe ca iarna se înălțau unduitor din surceaua din mâna mea. Aplecându-mă, am dat la o parte o frunză rătăcită pe lampionul făurit din piatră străvezie și din fire răsucite de argint. Am apropiat surceaua de fitil și acesta s-a aprins cu un sfârâit. M-am ridicat, scuturându-mi pământul de pe robă. Șiruri de globuri neaprinse se întindeau în fața mea, palide ca arborii de osmanthus care înfloreau deasupra lor – lampionii lunii, o mie la număr, care aveau să-și împrăștie strălucirea asupra tărâmului de dedesubt. Lumina lor nu ceda, nici pe ploaie, nici pe vânt, până când se stingea la primul suflu al zorilor.

De fiecare dată când aprindeam lampionii, mama mă îndemna să fiu sârguincioasă, să le aprind cu mâna. Dar nu aveam răbdarea ei. Nu mai eram obișnuită cu sarcini atât de liniștite, cu pacea și cu calmul. Am apelat la energia mea lăuntrică, la magia strălucitoare care-mi izvora din forța vitală. Din palmă mi-au izbucnit flăcări, împrăștiindu-se printre lampionii și aprinzând jumătate din ele. Talentul meu principal era Aerul, dar și Focul era util în asemenea împrejurări. Acum, pământul sclipea ca praful de stele și, în lumea de dedesubt, muritorii probabil că înălțau privirile spre pata de lumină rotundă și pe jumătate ascunsă de pe cer.

Puține persoane scriau poezii despre astrul nostru când era luminat pe jumătate, puțini îl immortalizau în picturi – îi lipsea eleganța arcuită a semilunii și întregirea perfectă a globului complet. Se ținea atât de partea luminii, cât și de cea a întunericului, fiind rătăcit undeva între ele. Îi semănam, copilă cu rădăcini atât muritoare, cât și nemuritoare, răsărită în umbra părinților mei strălucitori.

Uneori mă trezeam că mă pierd în amintiri și mă întrebam, cu un strop de regret, cum ar fi fost dacă aș fi rămas în Regatul Celest, câștigând glorie de-a lungul anilor, înșirând realizări în jurul numelui meu ca un colier de perle sclipitoare. Devenind la rândul meu o legendă, slăvită precum eroii de statura tatălui meu, Houyi, sau iubită și venerată precum mama mea, Zeița Lunii.

Muritorii o cinsteau în fiecare an cu ocazia Festivalului de Toamnă, o sărbătoare a reuniunilor, deși avea loc în ziua în care mama se înălțase la cer. În rugăciuni, unii îi cereau avere, alții, iubire. Dar nu știau că puterile mamei erau limitate, poate pentru că nu și le exersase sau poate ca o rămășiță a umanității ei, abandonată când băuse Elixirul Nemuririi primit de tata pentru răpunerea păsărilor soarelui. Când mama zburase la cer, părinții mei fuseseră despărțiți în mod irevocabil, ca și când ar fi fost separați de sabia morții, și chiar așa fusese, pentru că trupul tatei zăcea acum în țărâna mormântului. O durere mi-a săgetat pieptul. Nu îmi cunoscusem tatăl, îl prețuisem în gând ca pe un personaj abstract, pe când mama îl jelise în fiecare zi a existenței sale nemuritoare. Poate că de aceea nu o deranja monotonia muncii care îi fusese încredințată; îi ușura mintea sfărâmată de regrete și îi mângâia inima măcinată de durere.

Nu, nu îmi trebuiau faimă și adulare, pe care nu le doriseră nici părinții mei. Faima e adesea întovărășită de suferință, florii gloriei se întrepătrund cu teroarea și conștiințele

pătate se curăță anevoie de sânge. Nu mă alăturasem arma-tei celeste urmărind niște visturi trecătoare precum sclipirile artificiiilor, ca în urma mea să las apoi un întunerit de două ori mai adânc. Trebuia să-mi liniștesc neastâmpărul, să-mi descâlcesc dorințele. Întoarcerea acasă, la mama și la Ping'er, dragostea care-mi îndulcea acum viața... acestea erau bucuri-ile care mă întregeau. La ele visasem, pentru ele luptasem, pe ele le câștigasem.

Poate că, în ochii multora, palatul acesta era modest pe lângă opulentul Palat de Jad. Dar pentru mine nu exista loc mai minunat - aici pământul sclipea ca niște valuri aprinse de stele și florile de osmanthus atârnav de crengi ca niște ciorchini de zăpadă albă. Uneori mă trezeam în patul meu din lemn de scorțișor chinuită de gândul că toate acestea ar fi fost doar un vis. Dar parfumul dulce din aer și lumina delicată a lămpioanelor mă încredințau cu blândețe, dar fără îndoială, că sunt aici, în căminul meu, și nimeni nu avea să mă mai despartă vreodată de el.

O adiere a răscolit văzduhul și ceva a zornăit deasupra mea. Era dafinul, ai cărui ciorchini de semințe străluceau precum gheața. În copilărie îmi dorisem nespun să le înșir pe o bră-țară pe care să i-o dăruiesc mamei, dar nu reușisem niciodată să le desprind. Din obișnuință, am strâns degetele în jurul unei semințe translucide și reci. Am tras de ea cu putere, dar, deși ramura s-a aplecat și s-a legănat, sămânța nu s-a clintit, exact ca în trecut.

Sosirea unui nemuritor a stârnit freamăte în aer, fără însă a tulbura vrăjile de protecție. Din reflex, am dus mâna la arcu pe care-l țineam agățat la spate. După un an petrecut în liniște acasă, forța mea vitală își revenise mai repede decât mă așteptasem. Nu-mi mai era greu să întind coarda Arcului Dragonului de Jad; nu mă mai temeam de intruși. Dar imediat mi-am coborât arma. Cunoșteam aura acestui nemuritor

la fel de bine ca pe a mea: era sclipitoare și luminoasă precum vara.

— Bine te-am găsit, Xingyin! a răsunat vocea veselă a lui Liwei. Poate că vrei să ne întrecem din nou la tras cu arcu?

M-am întors și l-am văzut rezemat de un copac, cu brațele încruciate la piept. Pulsul mi s-a accelerat, dar mi-am stă-pânit vocea.

— Amintește-ți că ultima noastră întrecere a fost câști-gată de mine. Și de atunci am exersat mult mai mult decât înălțimea Voastră, care și-a petrecut tot timpul la curte.

O observație intenționat zeflemitoare, pentru că Liwei nu mă mai vizitase de săptămâni întregi. Dar nu aș fi avut niciun drept să mă aștept la altceva. Chiar dacă ne apropiasem în ultimul timp, nu ne făcuserăm nicio promisiune - eram totodată mai mult decât prieteni și mai puțin decât ceea ce fusesem înainte. Odată încolțite, semințele neîncrederii se extirpă cu dificultate.

Colțurile buzelor i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Scorul e egal. S-ar putea să câștig.

— N-ai decât să încerci, am replicat eu, ridicând bărbia.

Liwei a râs, clătinând din cap.

— Prefer să-mi protejez orgoliul.

S-a apropiat, oprindu-se când marginea robei sale albastre ca lazulitul s-a atins de a mea cu un foșnet blând. O bandă de mătase cenușie îi înconjura talia și de aceasta îi atârnav o tablă de jad alungită și o sferă de cristal înăuntrul căreia sclipea energia mea argintie. Picătura cerească, a cărei soră geamănă era la mine.

M-am împotrivit impulsului de a da înapoi, dar și celui de a păși înainte.

— Nu te-am simțit când ai ajuns. Ai umblat la vrăjile de protecție?

Lui Liwei i-ar fi fost simplu să ocolească magia care-mi proteja căminul, pentru că ajutase la urzirea ei. Deși nu era

la fel de puternică precum cea care păzea Regatul Celest, simteam un freamăt prevenitor de fiecare dată când cineva îi trecea granița. Nu îmi făceam griji în privința apropiaților noștri; de străini mă temeam.

Liwei a încuviințat din cap.

— Le voi simți și eu când sunt deranjate. Consecința neintenționată este că acum vrăjile îmi recunosc prezența.

— Ce importanță are, când treci atât de rar pe aici?

Cuvintele mi s-au revărsat din gură înainte să le pot opri.

Liwei a zâmbit și mai larg.

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu.

Da, dar nu voiam să-i ofer această satisfacție. Și nu aș fi recunoscut niciodată, nici dacă cineva mi-ar fi pus cuțitul la gât, că, în absența lui, un gol dureros îmi apăruse în inimă, care abia acum începea să se închidă.

— Vrei să plec? a propus el.

Eram foarte tentată să-i întorc spatele, dar ar fi însemnat să mă lovesc singură în fluierul piciorului.

— De ce nu ai venit mai devreme? am întrebat în schimb, pentru că asta voiam să aflu de fapt.

Pe chip i-a apărut o umbră.

— A apărut o problemă urgentă la curte; a fost desemnat un general nou, care să împartă comanda armatei cu generalul Jianyun. Relația lui cu tatăl meu a devenit încordată în ultima vreme.

Pieptul mi s-a umplut de remușcări. Oare Majestățile Lor Celeste îi purtau dușmănie generalului Jianyun pentru că îmi luase apărarea cu un an în urmă, în ziua în care obținusem libertatea mamei? Îi răsplăteau pe cei care îi serveau bine, dar insultele erau plătite cu vârf și îndesat.

— Cine e acest general nou? am întrebat.

— Ministrul Wu, a răspuns Liwei sumbru.

M-am cutremurat cu gândul la curteanul care se împotriviise atât de vehement îndurării împăratului. După el, în ziua aceea împăratul ar fi trebuit s-o lege pe mama în lanțuri și pe mine să mă condamne la moarte. Oare îl ofensasem pe ministru fără să-mi dau seama? Sau poate că într-adevăr ne considera un pericol la adresa împăratului, pe care îl slujea, fără îndoială, cu loialitate? Oricare ar fi fost motivul, mi s-a strâns inima la gândul că Wu căpătase o influență atât de mare asupra armatei celeste.

— Nu știam că ministrul are astfel de ambiții, am observat. E calificat pentru un asemenea post?

— Puțini sunt cei care ar refuza o funcție atât de ilustră, indiferent cât de calificați ar fi, a răspuns Liwei. Am rămas la curte pentru a-l susține pe generalul Jianyun, în speranța că voi reuși să-l conving pe tatăl meu să se răzgândească, dar e neînduplecat. Deși ministrul Wu e un supus credincios al tatei, mie mi-a inspirat mereu neliniște, chiar și înainte să fi vorbit împotriva ta.

— Netulburat de emoții, instinctul poate fi un sfetnic foarte bun.

Spunând acestea, inima mi s-a strâns cu gândul la trădarea lui Wenzhi. Ce drept aveam să dau asemenea sfaturi, când eu însămi îmi înăbușisem instinctele și văzusem doar ceea ce îmi dorisem să văd?

Ceva mi-a pulsat în minte ca niște bătăi de tobă mute; cineva trecuse pragul vrăjilor protectoare. Am cercetat nemișcarea din jur, simțind freamăte de energie necunoscute. Erau aure de nemuritor, dar toate îmi erau străine. Am încremenit și, în aceeași clipă, Liwei a mijit ochii. Îi simțise și el pe străinii care sosiseră în casa mea.

De când luna nu mai era un loc de exil, ne vizitaseră mulți nemuritori. O consecință nefericită a amnistiei împăratului era că trebuia să le suport privirile curioase și observațiile

LIBRIS
books

insensibile, de parcă aş fi fost un exponat purtat de colo-colo pentru distracţia lor.

Cum te-ai simţit când ai fost trăsniată de focul-cerului? mă întrebase cu sufletul la gură un curtean celest.

E un miracol că ai supravieţuit! exclamase altul cu chipul scânteind de entuziasm.

Iar altul întrebase zgomotos: *Şi cicatricile? Te mai dor şi acum? Am auzit că nu se vindecă niciodată.*

Grijă prefăcută. Compătimire răutăcioasă. Milă falsă. Lipsite de substanţă precum păpuşile mânuite în stradă de artiştii lumii muritorilor. Dacă în atitudinea lor aş fi simţit o fărâmă cât de mică de preocupare sinceră, nu mi-ar fi fost atât de antipatici. Dar erau mânaţi doar de lăcomie, de dorinţa de a găsi subiecte de bârfă. Cum mă mâncaseră degetele să iau arcul şi să urzesc o săgeată fulgerătoare cu care să-i alung din casa noastră. N-aş fi lansat-o, dar ameninţarea ei ar fi fost de ajuns. M-au ţinut în loc doar privirea insistentă a mamei şi bunele maniere pe care mi le înrădăcinase în suflet încă din copilărie.

Şi totuşi curiozitatea lor indolentă era mult mai tolerabilă decât interesul persoanelor răuvoitoare.

Am auzit o bufnitură, ca de ceva spart de piatră. Mi-am ridicat fusta şi am luat-o la fugă spre Palatul Luminii Pure. Arcul Dragonului de Jad îmi sălta pe spate cu fiecare pas care lovea pământul. Liwei a alergat după mine şi sunetul paşilor lui nu s-a depărtat nicio clipă.

În faţă au apărut zidurile lucitoare şi apoi coloanele sedefii. M-am oprit împleticit la intrare, privind cioburile de porţelan risipite pe podea într-o baltă de lichid auriu-deschis. Un parfum dulce şi aromat plutea în aer, mângâietor şi moleşitor. Era vin, deşi noi nu păstrăm asemenea băuturi.

Eu şi Liwei am traversat uşile cu paşi mari, pe coridorul care ducea spre Sala de Argint a Armoniei, unde ne primeam

musafirii. Lampioanele de jad îşi împărtăiau lumina blândă peste străinii aşezaţi pe scaune de lemn în jurul mamei. La sosirea mea, au întors capetele spre mine şi s-au ridicat.

Mama a venit la mine şi ciucurii de jad ai centurii ei stacojii au zornăit între ei.

— Liwei, nu te-am mai văzut de multă vreme! a spus ea cu afecţiune, omiţându-i titlul, după cum o rugase el.

— Iertaţi-mă că am lipsit atât de mult.

Şi-a plecat capul amabil.

Salutându-i pe musafiri, i-am privit atent pe fiecare. Nu aveau aure puternice, ceea ce însemna că orice conflict ar fi putut fi aplanat cu uşurinţă, şi nici nu am sesizat vreun licăr ameninţător de metal sau freamătul discret al vreunei vrăji pregătite pentru atac, pericole observabile doar în urma unei cercetări minuţioase. Lângă mama stătea un nemuritor firav. Avea ochi de culoarea penajului vrăbiilor şi păr şi barbă argintii. Un fluier de bambus cu un ciucure verde îi atârna la brâu. Alături de el se aflau două femei îmbrăcate cu robe liliachii şi cu părul prins în ace de peruzea. Mâinile lor ridicate drept salut erau catifelate şi imaculate; erau mâini care nu ţinuseră arme şi nu munciseră niciodată. Am răsuflat uşurată, dar apoi l-am văzut pe ultimul musafir. Trăsăturile aspre ale chipului său păreau sculptate în lemn şi i se vedeau muşchii bine conturaţi de pe linia gâtului. Sub roba lui de brocart fin, umerii îi erau relaxaţi, dar îşi mişca neconţinut degetele, evident agitat.

Un fior de avertisment mi-a alunecat pe piele şi i-am zâmbit pentru a-mi ascunde neliniştea.

— Mamă, cine sunt musafirii noştri?

— Surorile Meina şi Meining vin din Deşertul Auriu. Doresc să rămână alături de noi câteva săptămâni pentru a cerceta stelele.

Mama a arătat apoi spre nemuritorul bătrân de lângă ele.

LIBRIS

— Maestrul Gang, un muzician talentat, a venit în căutarea inspirației pentru o compoziție nouă. Iar dumnealui este...

Mama a tăcut o clipă, încruntându-se la bărbatul mai tânăr.

— Mă tem că am fost întreruși înainte să vă pot afla numele.

Bărbatul a făcut o plecăciune, întinzându-și mâinile împreunate în față.

— Este o onoare să mă aflu în prezența voastră. Mă numesc Haoran, sunt un negustor de vinuri din Regatul Phoenixului. Protectoarea mea, regina Fengjin, mi-a solicitat un vin nou, pentru care îmi trebuie cele mai bune flori de osmanthus. Se spune că cele mai frumoase cresc în pădurea voastră și vă cer respectuos permisiunea să culeg câteva dintre ele. V-aș fi etern recunoscător pentru generozitatea voastră nețărmurită, al cărei renume s-a răspândit în tot regatul.

Am tresărit în sinea mea la auzul măgularilor lui servile, văzând cum îi zboară ochii prin încăpere. Înfățișarea lui mă tulbura ca o melodie executată într-un ritm greșit, și nu doar pentru că se trăgea din Regatul Phoenixului, aliatul cel mai apropiat al Regatului Celest și ținutul natal al fostei logodnice a lui Liwei. Am simțit o nevoie puternică să-l refuz, să-l alung de aici. Și nu doar pe Haoran; pe fiecare în parte. Eram în siguranță aici, în refugiul acesta liniștit, pentru care lup-taserăm din greu.

Ca și când mi-ar fi observat încordarea, Haoran s-a întors spre mama.

— Aș avea nevoie să rămân doar câteva zile. V-am adus un dar modest, câteva vase umplute cu vinul meu cel mai bun, dintre care, din nefericire, am scăpat unul la intrare, a spus el cu vicleșug.

— Maestre Haoran, sunteți deosebit de amabil, dar nu este nevoie de niciun dar, a răspuns mama cu bunăvoință. Cu toții sunteți bineveniți. Vă rog să ne iertați modestele condiții de trai; nu obișnuim să ne primim oaspeții cu fast.

Maestrul Haoran și-a plecat capul din nou.

— Vă sunt recunoscător.

Ceilalți au făcut și ei plecăciuni și au părăsit camera în urma mamei, lăsându-ne singuri pe mine și pe Liwei. M-am așezat pe un scaun, ducându-mi pumnul la gură, iar Liwei a ocupat locul de lângă mine.

— Ce părere ai despre maestrul Haoran? am întrebat eu.

— Aș vrea să-i gust vinurile.

Nu-mi ardea de glumă.

— Poate că văd pericole acolo unde acestea nu există. Poate că așa m-am obișnuit.

Liwei s-a aplecat spre mine cu o privire sumbră.

— Încrede-te în instinctele tale; eu am încredere în ele. Supraveghează-i cu atenție. Dacă se întâmplă ceva, anunță-mă imediat.

Ochii i-au căzut la picătura cerească de la brăul meu și chipul i s-a încordat. Amintirile mi-au năvălit în minte – o peșteră întunecată, un râset batjocoritor, vârful sabiei lui Liwei apăsându-mi carnea... ajunseserăm la un pas de a ne pierde unul pe celălalt.

Am privit ușa până când nu am mai auzit pașii celorlalți. Pentru întâia oară, niște străini aveau să înnopteze sub acoperișul casei mele. Mi-am alungat din gând amintirea ultimei clipe în care mă simțisem așa: în copilărie, când mă ascunsesem de Împărăteasa Celestă cu spatele la peretele din piatră, pe jumătate încremenită de spaimă.

Am privit pe fereastră și degetele mi-au încremenit deasupra qinului. Maestrul Haoran se ducea în pădure, așa cum făcuse seară de seară în ultima săptămână, cu un coș împletit de bambus legat la spate. Fluieratul lui tulbura văzduhul, zdruncinându-mi nervii cu zgomotul lui ascuțit. Învârtea cu îndemânare o foarfecă argintie, care licărea în lumina crepusculului. Oare degetele lui ar fi fost la fel de îndemânatic dacă ar fi mănuit o armă?

— Până și eu aș putea să cânt melodia asta.

Vocea mamei a răsunat în spatele meu, rupându-mi firul gândurilor.

Am zâmbit ușor, împingând qinul într-o parte. Mama nu avea nici pricepere, nici interes pentru muzică, de aceea fusem instruită de Ping'er.

S-a așezat și și-a împreunat mâinile pe masă.

— Nu pari încântată de musafirii noștri.

— Unul singur mă deranjează.

Am înclinat capul spre fereastră.

— De ce ți-e antipatic maestrul Haoran? Se poartă frumos și e mereu grijuliu.

Nu aveam niciun motiv întemeiat. Era doar o senzație, ca tremurul aerului deranjat de aura unui nemuritor, ca senzația supărătoare pe care o aveam când mă urmărea cineva. Și ar fi trebuit să am încredere în instinctele mele, așa cum mă

îndemnase Liwei... sau măcar să nu le înăbuș în favoarea a ceea ce îmi doream să fie adevărat.

N-aș fi vrut să am dreptate; n-aș fi vrut să apară niciun pericol în casa noastră.

— E rezervat. Tensionat, ca și când ar ascunde ceva, i-am explicat mamei poticnit. Când îi pun întrebări, evită să-mi răspundă și întoarce conversația de la el.

Simțeam când cineva se eschiva, pentru că ani întregi îmi ascusesem și eu identitatea.

— Poate că nu e obișnuit să-și petreacă timpul în compania altora. Unora nu le face plăcere să vorbească despre ei; unele persoane preferă să-i asculte pe ceilalți. Maestrul Haoran se teme de tine. Ți dai seama cum te uiți la el? Cu ochii mijiiți, cu buzele încordate.

Mama mi-a atins mâna cu blândețe.

— Xingyin, știi că ai fost dezamăgită. Dacă vei continua să-i bănuiești pe toți, poate că, în cele din urmă, cursul evenimentelor îți va da dreptate..., dar oricum vei fi dezamăgită. Uneori, când refuzi să le acorzi încredere celor din jur, îi faci să te bănuiască la rândul lor. Dacă refuzi să vezi calitățile celorlalți, s-ar putea să pierzi din vedere lucruri de preț, pentru că nu ți-ai îngăduit să le privești.

Avea dreptate. În ultima vreme mă surprinsesem observând rânjete în zâmbetele din jur și amenințări în simple încruntări. Căutam inamici în fiecare umbră.

Mama s-a ridicat, netezindu-și faldurile robei. Când și-a atins stofa veșmântului, vârful florilor de lotus argintii brodate pe el au lucit mai viu. Să fi fost doar jocul luminii din încăpere? Nu credeam că e puterea ei; aceasta nu i se manifestase niciodată.

— Am venit să te anunț că a sosit Shuxiao.

Mi-a mai venit inima la loc. Pe lângă Liwei, ea mă vizita cel mai des și prezența ei era mereu binevenită.

— Unde e?

— În sufragerie, se roagă de Ping'er să-i pregătească mâncare.

Am pornit imediat. Podeaua era pavată cu dale de piatră cenușie și acoperită cu un covor de mătase în nuanțe violet. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă cu picioare curbate, înconjurată de scăunele în formă de butoi. Lemnul ei de tran-dafir era incrustat cu sidif iridescent întruchipând peisaje cu flori și păsări. Opt persoane s-ar fi putut așeza confortabil în jurul ei și în copilărie nu îmi închipuisem niciodată că ar putea veni ziua în care să fie neîncăpătoare. O aromă caldă și îmbietoare se înălța din mâncarea deja servită: o supă consistentă, plină cu bucăți de carne și de rădăcini de lotus feliate, ouă întregi fierte în zeamă de ierburi, mlădițe de mazăre moi, pește prăjit bine, auriu și crocant, și castroane cu orez înăbușit. Preparate mai simple decât în Regatul Celest, dar pline de savoare. Maestrul Gang a ocupat scăunelul de lângă mama și de cealaltă parte a ei s-au așezat surorile din Deșertul Auriu. Maestrul Haoran lipsea, așa cum lipsise toată săptămâna, dar vasele lui cu vin deja fuseseră aduse la masă și cupele noastre erau pline. Era o băutură excelentă, cu o aromă discretă și dulce de prune. Deși nici acum nu-i credeam povestea, priceperea lui la vinuri nu fusese deloc exagerată. În ultimele seri îmi golisem cupa fără ezitare și avusesem parte de un somn adânc și liniștit, deși dimineața mă trezeam cu o durere de cap chinuitoare.

Am umplut două castroane cu supă din rădăcină de lotus și m-am așezat lângă Shuxiao. Deși mi-a zâmbit, nu am citit nicio urmă de veselie în ochii ei.

— Ce te supără?

N-am pierdut vremea cu politețuri și i-am întins un castron.

— Atmosfera a devenit încordată la Palatul de Jad, a recunoscut ea. Generalul nou ne ține din scurt.

— Generalul Wu?

Titlul dobândit recent de ministru îmi suna ciudat. Shuxiao a încuviințat din cap.

— Generalul Jianyun a fost trecut în umbră și generalul Wu a devenit adevărata putere din spatele armatei. E intranșigent și sever. Impune regulile cu cea mai mare strictețe și pedepsește până și cele mai mărunte abateri. Se consideră că ne neglijăm datoria dacă vorbim între noi, chiar și în timpul mesei. Pur și simplu stăm în tăcere și nu îndrăznim să ne uităm unul la altul, de parcă am fi din nou copii sub ascultarea celui mai înfricoșător învățător din ținut.

O armată dezbinată e mai ușor de controlat. Un gând sumbru. Oare Împăratul Celest se temeă că soldații s-ar fi putut solidariza din nou împotriva lui? Aceștia nu știuseră că se împotrivesc împăratului când îmi luaseră apărarea. Nu știau ce făcusem ca să îi stârnesc furia. Numai el și cu mine înțelegeam gestul meu sfidător din ziua aceea, interpretarea mea intenționat greșită a poruncii lui de a-i aduce perlele. Probabil că-l înțelegea și recent înaintatul general, sfetnicul cel mai de încredere al împăratului.

— Asta-i tot? Luați mesele în liniște? am remarcat eu cu un aer degajat, încercând s-o înveselesc, în ciuda propriei neliniști.

Shuxiao a strâmbat din nas.

— E greu să ții minte toate regulile când în fiecare zi apar altele noi. În curând o să ne interzică până și să ieșim din palat fără permisiune. Atunci n-o să te mai pot vizita.

Ideea aceasta m-a tulburat. Cât de mult se schimbaseră lucrurile de când plecasem din Regatul Celest! Cât m-ar fi chinuit restricțiile acestea! Din câte îmi aminteam, cea mai grea

pedeapsă pe care o primisem vreodată fusese o muștrare din partea generalului Jianyun sau a lui Wen... Am tresărit, alungând această amintire nedorită.

— Ce se întâmplă dacă ignori regulile? am întrebat eu.

— Ești pus să stai în genunchi. Sau ești izolat. Sau biciuit. Glasul i-a tremurat la ultimul cuvânt.

Am încordat degetele pe castron.

— Trebuie să fii prudentă.

— Sunt, și încă cum! În viața mea n-am fost atât de prevăzătoare, a exclamat ea pe un ton hotărât. Dar am impresia că mă supraveghează îndeaproape de când a fost numit generalul Wu.

— De ce?

Văzând că nu-mi răspunde, am insistat:

— Din cauza prieteniei noastre?

Shuxiao a coborât privirea, învârtindu-și limba în supă.

— Din cauza altor persoane care văd pericole acolo unde ele nu există. Dar asta nu schimbă nimic; n-am de gând să le fac pe plac.

M-au cuprins remușcările. De asta mă temeam dintotdeauna, că Shuxiao ar putea avea de suferit pentru simplul fapt că-mi e prietenă.

— Dacă situația e atât de dificilă, dacă-ți cauți pricină ca să te pedepsească, atunci de ce să rămâi acolo?

— Încă nu pot să plec. Atât timp cât îl slujesc pe împărat, familia mea va fi în siguranță. Nu avem niciun prieten suspus care să ne ia apărarea dacă am avea din nou probleme. Frățiorul meu speră să se alăture armatei la majorat și n-ar mai putea s-o facă dacă mi-aș da demisia.

O expresie distantă i-a apărut pe chip.

— Uneori nu poți să te protejezi nici dacă te ferești de probleme. Și pietricelele de pe marginea drumului pot să-ți rănească pe cei care calcă pe ele din neatenție și până și vor-

bele lipsite de importanță capătă greutate când sunt șoptite cui nu trebuie.

— Avem loc aici pentru tine și pentru familia ta, m-am oferit îndată. Ochii Regatului Celest sunt departe.

Dar încă sunt ațintiți asupra noastră, m-a prevenit o voce interioară.

— Aș fi vrut să pot accepta, a spus ea cu amărăciune. Dar familia mea n-ar fi de acord să se mute. Rădăcinile pe care ni le-am înfipt în pământul acela nu pot fi smulse atât de ușor.

M-a copleșit un dor familiar. În anii petrecuți departe de casă mă simțisem adesea debusolată... ca o buruiănă răsărită pe un pământ străin și ostil. Am privit în jur, contemplând mobilierul cunoscut, covorul vechi, scăunelul pe care mă așezasem în copilărie. Nenumărate amintiri împânzeau locul și toate erau prețioase, de neînlocuit. Dar cele mai importante erau persoanele care locuiau între acești pereți. În inima oricărui loc se află familia, unită fie prin sânge, fie prin alt soi de legături. E mai importantă decât orice dală sau cărămidă, fie că ar fi din aur, din argint sau din jad.

Tonurile duioase ale unui fluiet au plutit în aer. Maestrul Gang cânta și ciucurul instrumentului său se legăna cu fiecare răsuflare a lui. Conversațiile din încăperea s-au potolit și privirile s-au întors spre el. Cânta excepțional de bine și notele se înălțau împrejur, pure și precise.

Când s-a stins și ultima dintre ele, mama a spus:

— Vă mulțumim, maestre Gang. Muzica voastră este un dar.

— Sunteți prea bună, Zeiță a Lunii.

— Cântați adesea pentru familia voastră? a întrebat ea.

— Soția mea. Ei îi plăcea muzica.

Zâmbind, s-a întors spre mine.

— Am auzit că fiica voastră este o muziciană talentată. Când vom avea plăcerea de a asculta unul dintre cântecele

BRIS | WE KNOW books
ei? M-aș bucura să-ți împărtășesc câteva dintre compozițiile mele.

— Vă mulțumesc, maestre Gang, dar mi-ar fi foarte greu să mă ridic la înălțimea prestației voastre.

Nu am refuzat din modestie, ci pentru că preferam să-mi aleg singură publicul.

În tăcerea stânenitoare care s-a lăsat, Shuxiao a întrebat:

— Maestre Gang, ați găsit inspirație pentru muzica voastră aici?

Maestrul a încuviințat din cap entuziasmat.

— Vai, locotenente, locul acesta este cu adevărat plin de minuni: vântul care susură printre frunze, ploaia care ropotește pe acoperiș, până și apăsarea moale a pământului de sub picioarele mele. Mi-aș dori să mai rămân o vreme, dacă îmi va permite gazda noastră.

— Rămâneți cât doriți, a răspuns mama cu o amabilitate impecabilă, deși i-am observat tremurul discret din voce.

Poate că și ei îi era dor de liniștea locuinței noastre.

După masă, am condus-o pe Shuxiao afară. Vălul nopții acoperise cerul, deși lampioanele încă nu fuseseră aprinse.

Când s-a urcat pe norul ei, am luat-o de braț.

— Ai grijă de tine. Să nu faci nimic nesăbuit.

— Așa cum ai făcut tu de atâtea ori? a întrebat ea, râzând fără veselie și clătînând din cap. Eu m-am dezvățat de metehne. Acum sunt un model de supunere.

I-am întins un pachet învelit în mătase.

— Flori de osmanthus pentru Minyi.

Ea ne pregătea mesele pe vremea când studiam alături de Liwei și îmi devenise prietenă.

Shuxiao a pus pachetul la subraț.

— În curând copacii voștri o să rămână fără frunze, dacă vă bat la ușă toți vinarii și bucătarii din ținut. De fapt, cum au aflat despre flori?

I-am făcut cu mâna fără să-i răspund și norul s-a depărtat în zbor. Shuxiao nu avea să pătească nimic, m-am asigurat în drum spre camera mea. Era o fată isteată, avea mulți prieteni la palat și Liwei avea să-i poarte de grijă. Dar întrebarea ei mi-a revenit în minte când m-am întins în pat și a fost ultimul meu gând înainte să adorm: *Cum* aflase maestrul Haoran despre copacii noștri de osmanthus? Majoritatea oaspeților noștri nu se sinchiseau să se plimbe prin pădure și eu nu mă oferisem să le-o arăt.

BUM. BUM. BUM.

A urmat un foșnet cristalin precum clinchetele unor clopoței de vânt. Zgomotul era ritmic, dar înăbușit, ca și când ar fi venit de departe.

Am deschis ochii larg, clipind în întuneric. Judecând după tăcerea adâncă, era ori noaptea târziu, ori dimineața, dar mult prea devreme. Oare îmi închipuisem acele sunete? Poate că ar fi trebuit să beau din vinul maestrului Haoran, atunci aș fi dormit tihnit, ca în nopțile trecute.

Bum. Bum. Bum.

M-am ridicat în capul oaselor, ciulind urechile. Zgomotul era *real*, ca de lovituri într-un obiect solid. Și ce era foșnetul care îi urma ca un ecou lung? Azvârlind păturile în lături, m-am dus la fereastra deschisă și am inspirat parfumul delicat și dulce al aerului răcoros. Cerul era întunecat și pământul aprins de lumina lunii. În depărtare se înălța dafinul, ale cărui ramuri se legănau ca lovite de vânt, dar copacii de osmanthus erau neclintiți.

O spaimă rece și grea mi-a cuprins inima. Cu degete tremurătoare, am îmbrăcat o robă peste hainele mele de corp și mi-am legat-o în talie. M-am încălțat, mi-am luat arcul și am ieșit pe fereastră. Am alergat cu privirea ațintită la dafinul care se legăna, cu picioarele zburându-mi pe deasupra